

Απρίλης Ήτανε!

Σαν φιλντισένια χαραυγή, π' ανθεί στις νύχτας τη σιγή
— γλυκιά ανταύγεια που φωτίζει την ψυχή—
ξυπνά στη μνήμη μου μια άλλη εποχή.
Τότε το «χτες» τ' απόμακρό μου ξεπροβάλλει,
και τα σγουρόμαλλά μου νιάτα βλέπω πάλι.

Απρίλης ήταν στο χωριό, και στ' αφηλό καμπαναριό
τ' Αϊ Γιωργιού, ηχεί Αγγέλων χορωδία,
και τ' αηδόνια σαν ακούν τα χερουβίμ, που τραγουδούν,
ανταπαντούν με τη δικιά τους μελωδία.

Απρίλης ήτανε κι εγώ ξέγνοιαστη ήμουνα παιδούλα,
σαν το λουλούδι τρυφερή, δροσάτη όπως η βροχούλα,
σαν αηδόνι κελαηδούσα, σαν λάφι έτρεχα, πηδούσα,
ή με τη Μούσα μου στα σύννεφα πετούσα!

Στου Αι Γιώργη την πλατεία βλέπω χαρούμενα παιδιά,
π' έχουν της Άνοιξης τις χάρες, π' έχουν τον ήλιο στην καρδιά,
και βλέπω κι άλλα, στο Χαράκι, που το θωπεύει η βιδιά,
είτε να παίζουν με το κύμα ή τη ζεστή την αμμουδιά.

Κι εσύ Μαλώνα λιόχαρη, γλυκιά κι αγαπημένη,
φαντάζεις σαν πανέμορφη νεράιδα, στολισμένη
με μυροβόλες περασιές, κοκκινοχείλες κερρασιές,
με γιασεμιά, πορτοκαλιές, βασιλικούς, παινάδια,
και με της μάνας τα φιλιά και της γιαγιάς τα χάδια.

Οι νύχτες σου κρυστάλλινες φορούν δροσοσταλίδες,
κι οι ασημιές σε λούζουνε του φεγγαριού αχτίδες,
τότε κι ο Ύπνος έρχεται γλυκά να σε κοιμίσει,
ωστόσο έλθ' η ροδαυγή νωθρά να σε ξυπνήσει,
κι ο ήλιος με το πέπλο του το χρυσαφί σε ντύσει.

Στις σιωπηλές του Έθωνα πλαγιές στρέφω τη μνήμη
σε χρόνια και βιώματα, που του φευγιού η ρύμη,
πονετικά μες στην καρδιάς τα τρισβαθα τα βάζει,
εκεί που δεν μαραίνονται και δεν χτυπά τ' αγιάζι.

Απρίλης είναι! Όμως, πια, έχ' η παιδούλα φύγει.
Την πήρε ο ξεριζωμός σε ξελογιάστρα γη.
Γυναίκα, τώρα, με βαριά καρδιά, έστω και λίγη,
να ξαναζήσει τη χαρά που 'ζησε, νοσταλγεί.

Τσαμπίνα Κελακίου
(Μαλωνίτισσα)